

Marshall Rosenberg antwoord op 11 september vertaling.

Vergelding zal niet leiden tot blijvende veiligheid en vrede! 27 september 2001. Na de aanslagen op het World Trade Center en het Pentagon voelen miljoenen mensen over de hele wereld diepe pijn en verdriet. Ze voelen zich verontwaardigd, bang, machteloos – en zeer kwetsbaar. Velen hebben een diepe behoefte om zich weer veilig te voelen. Ze verlangen naar een wereld waarin ze in vrede kunnen leven. Anderen hebben een sterk verlangen om terug te slaan. Ze hunkeren naar wraak en vergelding. De Verenigde Staten hebben inmiddels besloten dat er actie moet worden ondernomen, en andere landen hebben besloten zich daarbij aan te sluiten. Sommigen willen dat deze acties gericht zijn op vrede en veiligheid; anderen willen dat ze draaien om vergelding en straf. Dit vormt een wezenlijk probleem: als onze leiders hun handelen baseren op vergelding en straf, zullen ze naar mijn overtuiging het doel van blijvende wereldwijde veiligheid en vrede niet bereiken. Waarom zeg ik dit? De afgelopen 35 jaar heb ik, samen met mijn collega's, wereldwijd gewerkt aan het oplossen van conflicten tussen strijdende bendes, etnische groepen, stammen en landen. Keer op keer hebben we waargenomen dat acties die voortkomen uit een verlangen naar straf, leiden tot vergeldingsacties van de andere kant, terwijl acties die voortkomen uit een verlangen naar vrede, leiden tot vredelievende daden van de andere kant. In beide gevallen ontstaan er cycli die jaren, generaties of zelfs eeuwen kunnen voortduren. Ikzelf en anderen binnen mijn organisatie hebben gewerkt met mensen uit strijdende kampen in Rwanda, Burundi, Sierra Leone, Nigeria, Zuid-Afrika, Servië, Kroatië, Israël en Palestina. Onze ervaring heeft ons geleerd dat werkelijke veiligheid en vrede – ondanks enorme obstakels – alleen bereikt kunnen worden wanneer mensen in staat zijn de 'menselijkheid' te zien van degenen die hen aanvallen. Dit vereist iets dat veel moeilijker is dan de andere wang toekeren; het vraagt om inlevingsvermogen voor de angsten, de pijn, de woede en de on vervulde menselijke behoeften die aan de basis liggen van de aanvallen. Ons werk is erop gericht mensen te helpen zich in te leven in elkaars behoeften en zorgen, en te gaan inzien dat de 'andere partij' simpelweg bestaat uit mensen die proberen zichzelf te beschermen en in hun behoeften te voorzien. We hebben gezien hoe haat en een verlangen naar straf konden omslaan in hoop – op het moment dat mensen empathie ontvingen van degenen die hun familieleden hadden gedood. We hebben gezien hoe degenen die geweld hadden gepleegd oprecht rouwden – toen ze empathie ontvingen van de mensen die door hun daden waren geschaad. We hebben gezien hoe mensen aan beide kanten de behoefte verloren om elkaar te straffen – en vervolgens samenwerkten om ervoor te zorgen dat aan ieders behoeften werd voldaan. We hebben gezien hoe voormalige vijanden gezamenlijk programma's opzetten om het door hen veroorzaakte leed goed te maken en de veiligheid van toekomstige generaties te waarborgen.

De Amerikaanse regering heeft haar voornemen uitgesproken om de wereld veilig te maken tegen gewelddadige daden – zoals die in New York en Washington – en tegen degenen die ze plegen. Andere landen hebben zich daarbij aangesloten.

Als vergelding en straf het doel worden van de landen die deze coalitie vormen, zal elke actie die ze ondernemen worden bepaald door het antwoord op de vraag: "Brengt deze actie ons dichterbij het straffen van degenen die verantwoordelijk zijn voor het leed dat ons is aangedaan?" Als hun doel echter vrede en veiligheid voor de wereld is, zal elke actie worden bepaald door het antwoord op een heel andere vraag: "Brengt deze actie ons dichterbij duurzame vrede en veiligheid voor de wereld?" Het is mijn vurige hoop dat onze leiders niet zullen streven naar straf, maar zich zullen blijven richten op het creëren van vrede en veiligheid. Om op korte termijn veiligheid te creëren, moeten we ons beschermen tegen verdere dreiging. Dit kan acties

omvatten die vallen onder wat ik noem het "beschermend gebruik van geweld". Misschien moeten we de daders gevangennemen en opsluiten, zodat ze ons niet opnieuw kunnen aanvallen. En misschien moeten we sommigen van hen zelfs doden als we ze niet op een andere manier kunnen stoppen. Maar op de lange termijn moeten we ook beginnen met het creëren van duurzame veiligheid en vrede in de wereld. Onze leiders moeten relaties opbouwen die leiden tot echte en blijvende samenwerking tussen landen. Ze moeten nu beginnen met het veranderen van de omstandigheden die gewelddadig gedrag in de hand werken. De rijke landen van de wereld moeten samenwerken om een wereld te creëren waarin alle mensen toegang hebben tot essentiële levensbehoeften en bescherming van hun mensenrechten – een wereld waarin iedereen veilig en vrij is en de kans krijgt om een bevredigend leven op te bouwen. Als er een antwoord is op het enorme probleem waar we voor staan, dan is het wel het zoeken naar oplossingen die tegemoetkomen aan de behoeften van alle betrokkenen. Dit is geen utopisch idealisme. Ik heb dergelijke oplossingen overal ter wereld keer op keer zien ontstaan. —Marshall B. Rosenberg, Ph.D.